Såfremt en virksomhed, når den trækker sit tilsagn tilbage, mener, at der foreligger omstændigheder, der kan begrunde en fornyet overvejelse af dens forhold, således at den fritages for enhver antidumpingtold til trods for tilbagetrækningen, må den forelægge Kommissionen oplysninger, ved hjælp af hvilke det kan godtgøres, at det forholder sig som anført.

I de forenede sager 239 og 275/82

ALLIED CORPORATION, et selskab stiftet i henhold til den i forbundsstaten New Jersey (USA) gældende ret, med hjemsted i Morristown, ved advokaterne Amand d'Hondt, François van der Mensbrugghe og Edmond Lebrun, Bruxelles, med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Tony Biever, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

advokat MICHEL LEVY MORELLE, Bruxelles, som kurator i konkursboet efter selskabet Demufert, aktieselskab stiftet efter belgisk ret, hvis hjemsted tidligere var Bruxelles, ved advokaterne D'Hondt, van der Mensbrugghe og Lebrun, samt advokat Michel Maieu, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Biever,

TRANSCONTINENTAL FERTILIZER COMPANY, et selskab stiftet i henhold til den i forbundsstaten Pennsylvania (USA) gældende ret, med hjemsted i Philadelphia (Pennsylvania), ved advokaterne D'Hondt, van der Mensbrugghe og Lebrun, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Biever,

KAISER ALUMINIUM AND CHEMICAL CORPORATION, et selskab stiftet i henhold til den i forbundsstaten Delaware (USA) gældende ret, med hjemsted i Wilmington (Delaware), ved advokaterne D'Hondt, van der Mensbrugghe og Lebrun, samt Anthony Hooper, barrister of the Inner Temple, og Anthony Philip Bentley, barrister of Lincoln's Inn, med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Biever,

sagsøgere,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved juridisk konsulent Peter Gilsdorf, som befuldmægtiget, bistået af advokat Daniel Jacob, Bruxelles, med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto fra Kommissionens juridiske tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående påstande om annullation dels af Kommissionens forordning nr. 1976/82 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på visse importerede kemiske gødningsstoffer med oprindelse i Amerikas Forenede Stater, dels af Kommissionens forordning nr. 2302/82 af 18. august 1982 om ændring af forordning nr. 1976/82 samt om erstatning,

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten J. Mertens de Wilmars, afdelingsformændene T. Koopmans, K. Bahlmann og Y. Galmot, dommerne P. Pescatore, Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, G. Bosco og U. Everling,

generaladvokat: P. VerLoren van Themaat
justitssekretær: P. Heim

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder i sagen, retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes som følger:

I — De faktiske omstændigheder

I december 1979 modtog Kommissionen en klage indgivet af Comité marché commun de l'industrie des engrais azotés et phosphatés (CMC-Engrais) på vegne af Fællesskabets gødningsindustri og gående ud på, at der fandt dumping sted vedrørende forskellige kemiske gødninger med oprindelse i Amerikas Forenede Stater.

Kommissionen mente, at der hermed forelå oplysninger, der gjorde det berettiget at iværksætte en undersøgelse, og den offentliggjorde derfor den 26. februar i EFT (EFT C 47, s. 2) en meddelelse om indledning af en undersøgelse i henhold til artikel 7 i Rådets forordning nr. 3017/79 af 20. december 1979 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det europæiske økonomiske Fællesskab, en undersøgelse

der skulle omfatte indførslerne af en række kemiske gødningsstoffer med oprindelse i Amerikas Forenede Stater. De gødningsstoffer, der er tale om går i fællesskabsretten under betegnelsen gødningsstof bestående af en opløsning af urinstof og ammoniumnitrat, henhørende under pos. ex 31.02 C i den fælles toldtarif.

Efter at Kommissionen under denne undersøgelse havde konstateret, at udførslerne af den omhandlede vare var genstand for dumping, at der forelå tilstrækkelige bevisligheder for den skade, som afsætningen af denne vare forvoldte i Fællesskabet, og at Fællesskabets interesser krævede øjeblikkelige indgreb, indførte den ved forordning nr. 2182/80 af 14. august 1980 (EFT L 212, s. 43) en midlertidig antidumpingtold på visse kemiske gødningsstoffer med oprindelse i Amerikas Forenede Stater. Gyldigheden af reglerne om denne antidumpingtold blev forlænget ved forordning nr. 3144/80 af 4. december 1980 (EFT L 330, s. 1) for et tidsrum på ikke over to måneder.

Ved forordning nr. 349/81 af 9. februar 1981 (EFT L 39, s. 4) indførte Rådet en endelig antidumpingtold på visse kemiske gødningsstoffer med oprindelse i Amerikas Forenede Stater. Ifølge forordningen er det i Fællesskabet navnlig den franske industri, der får dumpingimportens skadelige virkninger at mærke.

En amerikansk producents varer er ikke blevet pålagt denne antidumpingtold, idet denne producents udførsler ikke skulle være genstand for dumping.

Ved afgørelse 81/35 af 9. februar 1981 (EFT L 39, s. 35, godtog Kommissionen de tilsagn, der i forbindelse med antidumpingproceduren var blevet givet af de i De forenede Stater hjemmehørende selskaber Allied Corporation, Transcontinental Fertilizer Company og Kaiser Aluminium and Chemical Corporation om at forhøje deres priser til et niveau, der udlignede, men ikke oversteg de konstaterede dumpingmargener. I overensstemmelse hermed er det i artikel 2 i forordning nr. 349/81 bestemt, at antidumpingtolden ikke skal pålægges de af disse tre selskaber eksporterede gødningsstoffer.

I Bulletin officiel de la concurrence et de la consommation — Bulletin officiel des services des prix de la République française nr. 23 af 12. december 1981 offentliggjordes tre beslutninger fra den franske økonomi- og finansminister, ved hvilke der blev pålagt visse franske virksomheder i gødningssektoren bøder. Beslutning 81/18/DC omhandler konkurrenceforholdene i produktions- og handelssektoren for gødning, beslutning 81-19/DC vedrører lovligheden af de forretningsmetoder, der anvendes af Société du superphosfate (SDS) og beslutning 81-20/DC gælder en aftale vedrørende forhandling af gødning i departementet Indre, der var blevet gjort til genstand for en undersøgelse.

Under henvisning til disse beslutninger og de resultater, der lader sig udlede heraf, har selskabet Demufert, der er hjemmehørende i Bruxelles, og sammenslutningen European Fertilizer Import Association (EFIA) ved skrivelse af henholdsvis 1. og 22. februar 1982 anmodet Kommissionen om at tage forordning nr. 349/81 op til fornyet behandling med henblik på en revidering af beslutningen om at godtage de ovenfor omtalte tilsagn vedrørende visse gødningsstoffer; en tilsvarende anmod-

ning er blevet fremsat af selskabet Allied Corporation ved skrivelse af 24. marts 1982. Demufert og EFIA's anmodninger blev afslået ved Kommissionens skrivelser af 22. marts 1982.

Ved stævning indført i Domstolens register den 5. maj 1982 anlagde selskabet Demufert sag mod Kommissionen (sag 141/82), principalt med påstand om annullation af Kommissionens beslutning om at afslå anmodningen om en fornyet behandling; denne sag blev hævet af det sagsøgende selskab og slettet af retslisten ved kendelse af 9. november 1983.

Den 16. juli 1982 offentliggjorde Kommissionen en meddelelse om fornyet undersøgelse af den endelige antidumpingtold på importen af visse kemiske gødningsstoffer med oprindelse i Amerikas Forenede Stater (EFT C 179, s. 4).

Senere trak selskaberne Allied Corporation, Transcontinental Fertilizer Company og Kaiser Aluminium deres tilsagn tilbage. De to første selskaber ved skrivelser af henholdsvis 7. og 2. juli 1982. Det sidstnævnte ved telex af 23. juli 1982.

I anledning af disse tilbagekaldelser har Kommissionen ved forordning nr. 1976/82 af 19. juli 1982 (EFT L 214, s. 7) om indførelse af en midlertidig antidumpintold på visse importerede kemiske gødningsstoffer med oprindelse i Amerikas Forenede Stater, indført en antidumpingtold på de omhandlede af Allied Corporation og Transcontinental Fertilizer Company udførte gødningsstoffer, og har dernæst ved forordning nr. 2302/82 om ændring af forordning nr. 1976/82 (EFT L 246, s. 5), indført en antidumpingtold også for selskabet Kaiser's produkter. For Allied Corporation og Transcontinental Fertilizer Company opkræves fortsat en midlertidig antidumpingtold på 6,5 %; for selskabet Kaiser Aluminium's vedkommende er antidumpingtolden på 5 %.

II — Skriftvekslingen og parternes påstande

Selskaberne Allied Corporation, Demufert og Transcontinental Fertilizer Company har den 22. september 1982 anlagt sag mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber med påstand om annullation af forordningerne nr. 1976/82 og 2302/82 og om erstatning; sagen er indført i Domstolens register under nr. 239/82.

Selskabet Kaiser Aluminium og Chemical Corporation har anlagt sag mod Kommissionen med samme påstand den 15. oktober 1982; denne sag er indført i Domstolens register under nr. 275/82.

De sagsøgende selskaber har i stævningerne nedlagt følgende enslydende påstande:

1. sagen antages til realitetsbehandling.

2. Der gives sagsøgeren medhold i følgende påstande:

   a) annullation dels af Kommissionens forordning nr. 1976/82 af 19. juli 1982 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på visse importerede kemiske gødningsstoffer med oprindelse i Amerikas Forenede Stater, dels af Kommissionens forordning nr. 2302/82 af 18. august 1982 om ændring af ovennævnte forordning nr. 1976/82.

   b) Kommissionen tilpligtes til hver af sagsøgerne i erstatning at betale et beløb på 10 000 000 BFR (ti millioner belgiske francs) med tillæg af renter 12,5 % fra datoen for

stævningens indgivelse og indtil betaling sker; retten til ændring af erstatningspåstanden forbeholdes under sagen.

c) Kommissionen tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Domstolen har ved kendelse af 15. december 1982 besluttet at forene sagerne 239/82 og 275/82 med henblik på retsforhandlingerne og dommen.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— sagerne afvises; subsidiært frifindes Kommissionen;

— de sagsøgende selskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Skriftvekslingen er foregået forskriftsmæssigt.

Ved skrivelse af 17. januar 1983 har Kommissionen over for Domstolen fremsat begæring om, at sagen afgøres af den samlede Domstol, idet den efter Kommissionens opfattelse giver anledning til forskellige væsentlige formalitetsspørgsmål.

Tribunal de commerce de Bruxelles har ved dom af 15. juni 1983 erklæret selskabet Demufert konkurs og har udpeget advokat Michel Levy Morelle som kurator i konkursboet. Denne har ved skrivelse indgivet til Domstolen den 29. september 1983 erklæret, at boet ønsker at indtræde i den oprindeligt af det konkursramte selskab anlagte sag.

Domstolen har efter at have hørt generaladvokaten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Domstolen har opfordret parterne til i deres mundtlige indlæg i retsmødet navnlig at drøfte sagens materielretlige spørgsmål. Den har opfordret Kommissionen til specielt i sit indlæg at tage stilling til tre spørgsmål, som er blevet meddelt den skriftligt.

III — Parternes anbringender og argumenter under skriftvekslingen

A — Drøftelsen af en række faktiske omstændigheder

Parterne har forud for drøftelsen af annullations- og erstatningssøgsmålenes formalitets- og realitetsspørgsmål redegjort for og kommenteret en række faktiske forhold, der hører med til tvistens baggrund.

De sagsøgende selskaber har anført, at forordning nr. 349/81 om indførelse af en endelig antidumpingtold i hovedsagen har haft sin baggrund i forholdene på det franske marked, der er langt det største marked i Fællesskabet for gødningsstoffer bestående af ammoniakopløsninger. Kommissionen gør ganske vist gældende, at den ved sin stillingtagen til spørgsmålet, om Fællesskabets producenter som påstået har lidt tab, også har taget det tyske marked med i sine overvejelser. Alligevel må man erindre sig, at sidstnævnte marked kun repræsenterer mellem 7 og 8 % af det samlede marked i Fællesskabet, som det franske marked udgør mellem 68 og 70 % af. I øvrigt findes der også i Tyskland en aftale om priserne på de omhandlede gødningsstoffer, hvilket navnlig den liste, CMC-Gødninger har vedlagt sin klage, og den på markedet gældende liste viser, for af dem fremgår, at der findes priser og betingelser, der er identiske for de tre tyske producenter, der er de eneste, der fremstiller kvælstofgødninger. Endvidere

må det nævnes, at det i forordning nr. 349/81 udtrykkeligt om den skade, der påstås forvoldt særlig er den franske industris forhold, der er lagt vægt på.

Kommissionen har ikke bestridt, at det franske marked er det største marked i Fællesskabet, men den fastholder, at den ved vurderingen af skaden også har taget forholdene på det tyske marked i betragtning. Den bestrider kraftigt, at der er indgået prisaftaler i Tyskland og har erklæret sig villig til at give Domstolen alle de oplysninger, ved hjælp af hvilke det kan bevises, at det på dette sidste punkt forholder sig på denne måde.

De sagsøgende selskaber gør gældende, at Fællesskabets myndigheder under den procedure, der førte til vedtagelsen af forordning nr. 349/81, er blevet ført bag lyset for så vidt angår den faktiske situation på det franske marked. Af den franske økonomi- og finansministers beslutninger vedrørende visse konkurrencespørgsmål og helt specielt af beslutning 81-18/DC fremgår, at de fem største franske producenter, som klagen kom fra, samlet repræsenterer ca. 70 % af den franske gødningsproduktion og næsten 100 % af almindelige kvælstofgødninger. De selskaber, der her er tale om, samordnede i perioden december 1976 til august 1978 deres virksomhed med hensyn til salgsbetingelser og rabatter til kunderne. Fra august 1978 til maj 1980 fulgte de endvidere en systematisk politik, der byggede på identiske priser og betingelser. I regnskabsårene 1978-1979 og 1979-1980 havde denne samordning til formål og til følge at fordreje konkurrencen og begunstige en kunstig prisstigning for visse gødningsstoffer. Disse ulovlige former for adfærd er blevet bevist, og har medført, at virksomhederne af de franske myndigheder blev pålagt bøder, som de ikke indgav klage over. De franske klagere har altså selv gjort sig skyldige i en alvorlig overtrædelse af konkurrencereglerne og har med en forordning om antidumpingtold ønsket at opnå en beskytelse af kunstigt fordrejede priser. Med en karteldannelse på hjemmemarkedet og fællesmarkedet har de villet ophæve konkurrencen i Fællesskabet. Antidumpingproceduren, er under foregivende af at ville forsvare den frie konkurrence blevet brugt for at opnå beskyttelse over for gødningsopløsninger med oprindelse i De forenede Stater.

Kommissionen gør gældende, at de sagsøgende selskaber fortsat er ude af stand til at bevise, at de kritiserede former for adfærd har været således beskafne, at de har kunnet føre til fejltagelser ved de undersøgelser, der gik forud for indførelsen af antidumpingtolden. Hvad virksomhederne foretog sig i 1976 og 1978 kunne ikke få nogen betydning for de undersøgelser, der gjaldt årene 1978 og 1980. Med hensyn til tidsrummet 1979-1980 skal det bemærkes, at den franske beslutning 81-19/DC drejer sig om fosfatgødninger, mens fællesskabsforordningerne vedrører kvælstofgødning. Beslutning 81-20/DC har geografisk og tidsmæssigt sin begrænsning; den gælder kun ét fransk departement og behandler forskellige former for praksis, der ophørte i begyndelsen af 1979 og har således ikke kunnet indvirke på Kommissionens undersøgelser. Beslutning 81-18/DC drejer sig om det samlede gødningsmarked, mens det kun er gødningsstoffer i form af kvælstofopløsninger, der er genstand for antidumpingforanstaltninger. Man kan ikke nøjes med at påpege en kunstig prisstigning på visse gødningsstoffer. De sagsøgende selskaber må godtgøre, at prisstigningen er

indtrådt på gødningsstoffer i form af kvælstofopløsninger. De må dernæst bevise, at de nævnte stigninger har haft en væsentlig betydning for resultatet af fællesskabsmyndighedernes undersøgelser af differencen mellem eksportprisen og de omhandlede gødningsstoffers normale pris samt for det forhold, at der for Fællesskabets industri har været tale om et betydeligt tab som følge af indførslerne af gødning med oprindelse i De forenede Stater. De franske priser ville have ligget lavere, hvis de i beslutningerne omhandlede handlinger ikke havde foreligget, ligesom disse også ville have medført endnu større tab. Under alle omstændigheder medfører visse gødningsproducenters overtrædelser af konkurrencereglerne ikke, at en klage fra dem skal afvises.

De sagsøgende selskaber gør gældende, at de i beslutning 81-18/DC fremdragne forhold utvivlsomt har været Kommissionen ubekendt, og at den derfor ikke principielt kan frakende denne beslutning enhver betydning. Ved vurderingen af den skade, der hævdes at være tilføjet, kan man ikke gå ud fra de priser, der tages midt i regnskabsåret uden at tage noget hensyn overhovedet til de rabatter og afslag, der som nævnt i den franske beslutning ydes ved årets udgang. Kommissionen fremlægger ikke aktstykkerne i den franske beslutning 81-18/DC; den fremlægger ikke en gang noget bevis for, at den har undersøgt denne beslutning nærmere. Beslutning 81-18/DC drejer sig først og fremmest om sektoren for kvælstofholdige gødningsstoffer; den indeholder adskillige konstateringer vedrørende prisaftaler for enkelte kvælstofholdige gødningsstoffer. Disse konstateringer har også gyldighed for gødningsstoffer i form af kvælstofopløsninger. Den fælles toldtarif har i øvrigt som de franske statistikker kun fire grupper kemiske gødningsstoffer: fosforholdige gødningsstoffer, kaliumholdige gødningsstoffer, blandede og nitrogenholdige gødningsstoffer, herunder nitrogenopløsninger. En sondring mellem forskellige arter nitrogenholdige gødningsstoffer har derfor ingen mening. Kommissionen må i princippet gennem fremlæggelse af den franske sags akter bevise, at de deri fremdragne faktiske omstændigheder, som den var ubekendt med, da den foretog sine undersøgelser, ikke har ført den på vildspor. I øvrigt kan den argumentation, hvorefter priserne uden en prisaftale ville have været endnu lavere og tabene endnu større, ikke godtages. Selv om overtrædelsen af konkurrencereglerne ikke havde betydning for spørgsmålet om klagens behandling i realiteten, får den dog virkninger for spørgsmålet om, hvorvidt den har været velbegrundet.

Kommissionen har i sit svar anført, at selv om den ikke kendte de franske beslutninger, dengang forordning nr. 349/81 blev vedtaget, kendte den dem ved vedtagelsen af de anfægtede forordninger, idet virksomhederne Allied, Demufert og Fertilizer havde påberåbt sig dem i deres anmodning om en fornyet undersøgelse. I øvrigt fandt der før vedtagelsen af forordning nr. 349/81 undersøgelser sted hos de franske producenter, gennem hvilke der fremkom oplysninger, der konkret vedrørte de anvendte priser, således som disse havde været med fradrag af rabatter og nedslag.

Beslutning 81-18/DC vedrører gødningssektoren i almindelighed. Det er i øvrigt meget muligt at sondre mellem faste nitrogenholdige gødningsstoffer og gødningsstoffer, der er nitrogenholdige opløsninger.

Det påhviler ikke Kommissionen negativt at bevise, at de faktiske omstændigheder, der er fremdraget i beslutningen, ikke har været egnet til at føre den på vildspor i dens undersøgelser. Med hensyn til beviset for, at de franske producenter har lidt skade, er det tilstrækkeligt, at den beviser, at indførslerne af de omhandlede varer var steget i væsentligt omfang, således at den franske produktion gik ned og fik en mindre markedsandel og/eller således, at de franske producente måtte sælge med tab. Man kan bevise, at der forvoldes tab, når der gennem en væsentlig stigning i dumpingindførslerne fremkaldes en nedgang i fællesskabsproduktionen eller et voldsomt fald i priser og fortjenester. Der er ikke nødvendigvis nogen sammenhæng mellem en skade og den omstændighed, at fællesskabspriserne ligger over importpriserne.

B — Annullationssøgsmålene

Formaliteten

Formaliteten i Demufert-sagen

Kommissionen har gjort gældende, at selskabet Demufert optræder som uafhængig importør. Selskabet er ikke nævnt ved navn i de anfægtede forordninger, der over for det virker som almengyldige akter, jfr. traktatens artikel 189, stk. 2. Forordningerne har til formål at indføre en antidumpingtold på flydende nitrogengødningsstoffer med oprindelse i De forenede Stater og finder således anvendelse på objektivt afgrænsede forhold med retsvirkninger for generelt og abstrakt definerede personkredse. En udtalelse om, at det sagsøgende selskab faktisk er afhængigt af selskabet Allied Corporation kan ikke rokke ved rigtigheden af denne beskrivelse.

Argumentet om, at importørerne af de omhandlede varer udgør en lukket kreds af brugere, hvis enkelte medlemmer kendes af Kommissionen, er irrelevant; såfremt de omhandlede forordninger havde gyldighed for det sagsøgende selskab, skyldes det alene, at dette objektivt var importør af den omhandlede vare.

I Domstolens nyere praksis er det fastslået, at en retsakts forordnings karakter ikke kan drages i tvivl, fordi det er muligt at afgøre, hvor mange eller hvilke retssubjekter, den finder anvendelse på, så længe anvendelsen sker i kraft af en objetiv retlig eller faktisk situation, som retsakten definerer. Domstolen har fastslået, at importørerne retligt er beføjet til ved de nationale retter at anfægte individuelle retsakter, som de nationale myndigheder har truffet under anvendelse af en fællesskabsforordning. At det sagsøgende selskab muligvis må til retterne i forskellige lande kan ikke rejse tvivl om denne løsning.

Det sagsøgende selskab Demufert har udtalt, at det for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt det søgsmål, det har anlagt, kan antages til realitetsbehandling, forlader sig på rettens skøn.

Imidlertid må man efter dets opfattelse lægge vægt på følgende forhold:

De anfægtede forordninger gælder udtrykkeligt selskabet Allied Corporation; men Demufert indfører udelukkende og direkte varer, der stammer fra Allied Corporation, så dersom der ikke består nogen retlig afhængighed, er der i al fald utvivlsomt tale om en faktisk økonomisk afhængighed.

Det sagsøgende selskab indfører gødningsstoffer til fem forskellige medlemsstater, hvorfor det, hvis dets søgsmål afvises, er nødt til at anlægge sag ved fem forskellige nationale retter, der derefter eventuelt vil anmode Domstolen om præjudicielle afgørelser. Kan man herefter stadig sige, at selskabets rettigheder nyder en effektiv juridisk beskyttelse?

Når det er anerkendt, at de øvrige søgsmål kan behandles i realiteten, må det spørges, hvilken interesse, der kan være forbundet med en sondring mellem dem og selskabet Demufert's søgsmål, for Demufert er jo som debitor ifølge det omtvistede toldkrav det selskab, som sagen først og fremmest har interesse for.

Formaliteten i de øvrige søgsmål

Kommissionen har udtrykt sin tvivl med hensyn til, om den af de eksporterende virksomheder anlagte sag kan antages til realitetsbehandling, idet den dog ikke hermed vil hævde, at der bliver tale om en udtrykkelig undtagelse. Forordningerne nr. 2182/80 og nr. 349/81 har indført en midlertidig og senere en endelig antidumpingtold på alle indførsler af nitrogenopløsninger med oprindelse i Amerikas Forenede Stater. De anfægtede forordninger har alene til formål at afskaffe de toldfritagelser, de sagsøgende selskaber har nydt godt af, og at lade dem være omfattet af den almindelige ordning, der tidligere var blevet indført. De anfægtede retsakter supplerer grundforordningen og har samme retlige beskaffenhed som den. De gælder ikke mere umiddelbart og individuelt de sagsøgende selskaber end forordning nr. 349/81 de øvrige eksportører af den omhandlede vare.

En anden argumentation ville medføre, at man gav de eksportører, der har givet og senere tilbagekaldt deres tilsagn en fortrinsstilling i forhold til de eksportører, som antidumpingtolden fra begyndelsen af har været anvendelig på.

Fællesskabets antidumpingregler er et middel i handelspolitikken, der tjener til beskyttelse af Fællesskabet mod forskellige indførsler fra tredjelande. Den er ikke vendt mod bestemte virksomheder, selv om eksportvirksomhedernes prispolitik har været en faktor af afgørende betydning for reglernes indførelse. I de dumping-sager, Domstolen hidtil har afgjort, har den anerkendt, at et søgsmål kunne antages til realitetsbehandling, hvor de anfægtede akter havde helt specielle træk, fordi de over for sagsøgerne måtte antages at udgøre en speciel individuel foranstaltning eller en yderligere bebyrdelse. Domstolen har forbeholdt sig adgangen til at tage stilling til de særegenheder, der ville kunne blive tale om i forbindelse med indførelsen af antidumpingtold i andre tilfælde. Den individualisering af eksportvirksomhederne, der er tale om under den forudgående undersøgelse, tillader ikke en antagelse om, at reglerne berører dem umiddelbart og individuelt. Domstolens opfattelse går ud på, at sondringen mellem forordning og beslutning må ske på grundlag af retsaktens art og retsvirkninger og ikke efter de nærmere omstændigheder i forbindelse med dens udstedelse.

De omtvistede forordningers beskaffenhed forekommer ikke entydig. Man kan mene, at indførelsen af en told, udgør en bebyrdelse af en eksportvirksomhed, der har gjort sig skyldig i dumping. Efter denne opfattelse individualiseres eksportøren ved forordningen i kraft af den forudgående undersøgelse og begrundelsen giver ham retsevne til at anfægte den udstedte akt. Generaladvokaten har i en af dumping-sagerne

konstateret, at en forordning af denne art har en blandet beskaffenhed. Denne opfattelse indebærer en risiko for, at der sideløbende anlægges sager ved de nationale retter og ved Domstolen, hvilket giver anledning til processuelle forviklinger og øger risikoen for en uensartet retspraksis.

De eksporterende virksomheder kan ganske vist ikke selv direkte anlægge sag ved de nationale retter. Det direkte søgsmål forekommer i relation til retsbeskyttelsen mere tilfredsstillende. Men hvis det anerkendes, at et direkte søgsmål fra eksportvirksomhedernes side kan antages til behandling i realiteten, er det ensbetydende med, at antidumpingreglerne får en dobbelt karakter, idet de nemlig dels bliver beslutninger over for de virksomheder, hos hvilke der er gennemført undersøgelser, og som er nævnt i forordningerne, og dels retsakter med ren forordningskarakter over for alle andre retssubjekter, som de eventuelt vil kunne berøre. Domstolen har i en sag vedrørende visse landbrugsspørgsmål afvist, at en sådan »dobbeltkarakter« er mulig.

For så vidt angår forskellen mellem den almindelige sats og den særlige sats — et spørgsmål, der specielt vedrører selskabet Kaiser, der er blevet pålagt en antidumpingtold med en sats, der er lavere end den almindelige sats — må det fastslås, at dette forhold ikke betyder, at vedkommende virksomhed er individuelt berørt, jfr. traktatens artikel 173, stk. 2, idet der ikke skabes tvivl om aktens forordningskarakter, fordi det er muligt at angive, hvor mange eller hvilke retssubjekter, forordningen finder anvendelse på.

Realitetsbehandling af søgsmålene forekommer ikke mindst betænkelig, fordi det er indførelsen af en midlertidig told, der anfægtes. Indførelsen af en sådan foranstaltning får ingen retsvirkninger, for om sådanne vil der kun kunne blive tale på tidspunktet for vedtagelsen af den endelige retsakt. Domstolen har i en konkurrencesag af nyere dato fastslået, at kun de retsakter, ved hvilke Kommissionens eller Rådets synspunkter ved procedurens afslutning endelig fastlægges, er anfægtelige retsakter, og at der altså ikke kan blive tale om at anfægte forholdsregler, der træffes før dette tidspunkt. Den midlertidige told opkræves jo nu ikke endeligt. Der er tale om en mellemkommende forholdsregel, der har karakter af en retsbevarende foranstaltning og som efterfølges af en undersøgelse ved hvis afslutning Rådet afgør, om der er grund til at stadfæste indførelsen af tolden, således at de beløb, der er deponeret i form af sikkerhedsstillelse opkræves endeligt.

De sagsøgende selskaber mener ikke, at der kan herske nogen tvivl om, at deres søgsmål skal antages til realitetsbehandling.

Kommissionen har med urette koncentreret opmærksomheden om formaliteten i de søgsmål, der er blevet anlagt mod antidumpingtolden i almindelighed, og har herved undladt at sondre mellem den situation, i hvilken man har med en almindelig sats og den, hvori man har med en speciel sats at gøre.

Kommissionen har urigtigt gjort gældende, at de anfægtede retsakter er grundforordninger, ved hvilke der indføres en antidumpingtold på en bestemt vare; alle de domme, den herved har påberåbt sig, drejer sig om retsakter af denne art. Men i den foreliggende sag er de anfægtede forordninger specialforordninger, der udtrykkeligt og udelukkende er rettet mod de sagsøgende selskaber.

Domstolen har accepteret at realitetsbehandle et annullationssøgsmål, der af en privatperson var anlagt mod en retsakt, der, selv om den fremtrådte som en forordning, i virkeligheden var en beslut-

ning, der berørte vedkommende umiddelbart og individuelt. Retsaktens art kan ikke ændres blot ved at vælge forordningsformen, men de omtvistede forordninger er både, når henses til anledningen, nemlig tilbagetrækningen af tilsagnene og til reglernes indhold, beslutninger, der udelukkende, umiddelbart og individuelt berører de sagsøgende selskaber.

Endvidere forsøger Kommissionen uden held at bringe de anfægtede forordninger i sammenhæng med grundforordningen nr. 349/81. Indførelsen af en midlertidig antidumpingtold over for de virksomheder, der har trukket deres tilsagn tilbage, kan ikke være en automatisk følge af eller et retmæssigt skridt over for denne tilbagetrækning. Af artikel 10, stk. 6, i forordning nr. 3017/79 fremgår, at indførelsen af en midlertidig antidumpingtold efter en virksomheds tilbagetrækning af et tilsagn, er betinget af, at det af hensyn til Fællesskabets interesser er påkrævet at indføre en sådan told, hvilket nødvendigvis indebærer en kontrol med, at de forhold, der betinger dumping foreligger, samt konstatering på grundlag af de foreliggende oplysninger af en skade, jfr. nævnte forordnings artikel 4. De anfægtede akter kan adskilles fra grundforordningen og er selvstændige i forhold til den og kan derfor være behæftet med egne legalitetsmangler. De anfægtede forordninger kan i det højeste bringes i sammenhæng med artikel 2 i forordning nr. 349/81, ved hvilken de sagsøgende selskaber med navns nævnelse fritages for antidumpingtold. De sagsøgende selskaber er eneadressater for de anfægtede akter, og disse er alene udstedt på baggrund af forhold, der er særegne for sagsøgerne, og derfor må søgsmålene antages til realitetsbehandling.

De sagsøgende selskaber har subsidiært gjort gældende, at søgsmålene i al fald ikke kan afvises for så vidt som de er rettet mod antidumpingtold i almindelighed.

Det kan efter deres mening ikke bestrides, at eksportører har ret til umiddelbart at anfægte en forordning, ved hvilken en sådan told indføres.

For når der i forordninger af denne type er tale om bestemte eksportvirksomheder, er det jo ikke blot fordi disse virksomheder har været omfattet af den forudgående undersøgelse, men også fordi der foreligger en situation, som netop kun de befinder sig i, og som helt er afgørende for vedtagelsen af forordningen. De befinder sig i en anden situation end de importører, der ifølge Domstolen berøres alene, fordi de objektivt er importører af den omhandlede vare; de bliver berørt i kraft af et for dem subjektivt forhold, ud fra en bestemt adfærd, nemlig anvendelsen af en dumpingpris. I øvrigt er i den foreliggende sag ifølge forordning nr. 349/81 en bestemt eksportvirksomhed, der nævnes ved navn, fritaget, fordi den ikke antages at have handlet til dumpingpriser; den berører derfor nødvendigvis umiddelbart eller middelbart de virksomheder, der antages at gøre sig skyldige i sådan dumping.

Det må også tillægges betydning, at det er umuligt for eksportvirksomhederne selv at anfægte antidumpingtolden ved de nationale retter, at de i bedste fald kan intervenere til støtte for importvirksomhederne, og at adgangen til et direkte søgsmål giver dem større sikkerhed for retsbeskyttelse.

Realiteten

Det første anbringende

De sagsøgende selskaber har gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af bl.a. artikel 190 i EØF-traktaten, af forordning nr. 3017/79 og navnlig artiklerne 4, 10, stk. 6 og 11 heri samt af væsentlige formforskrifter, idet de anfægtede retsakter mangler begrundelse eller i al fald er utilstrækkeligt begrundede.

a) Retligt må der herved henvises til, at det med henblik på en efterprøvelse ved Domstolen ikke er tilstrækkeligt, at den ved artikel 190 påbudte begrundelse anføres, men at begrundelsen også må være tilstrækkelig, sammenhængende og relevant.

Indførelsen af en antidumpingtold forudsætter ifølge artiklerne 4, 10, stk. 6, og 11, i forordning nr. 3017/79, at det er konstateret, at der foruden dumping foreligger en skade, enten i form af væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet eller i form af en væsentlig forsinkelse af oprettelsen af en sådan erhvervsgren, og at det dernæst af hensyn til Fællesskabets interesser findes påkrævet at gribe ind. En begrundelse må først og fremmest beskæftige sig med disse tre punkter.

Selv om det antages, at de anfægtede retsakter alene har deres grundlag i artikel 10, stk. 6, i forordning nr. 3017/79, kan begrundelsespligten ikke anses for opfyldt alene gennem en henvisning til Fællesskabets interesser. I nævnte bestemmelse anføres det, at Kommissionen »om fornødent« iværksætter midlertidige foranstaltninger.

De anfægtede retsakter henviser navnlig til artikel 10 i forordning nr. 3017/79, men denne bestemmelse må ses i den sammenhæng, hvori den optræder, og sammenholdes med andre bestemmelser i forordningen.

Ifølge artikel 2, stk. 1, om princippet om opkrævning af en antidumpingtold og ifølge artikel 11, der er en specialregel om den midlertidige told, kan disse foranstaltninger kun iværksættes, såfremt betingelserne vedrørende Fællesskabets interesser, vedrørende dumping og den herigennem forvoldte skade er opfyldt.

Begrundelsen skal kunne give Domstolen et grundlag for den retlige efterprøvelse og desuden absolut utvetydigt over for de berørte parter vise, hvilke grunde retsakten støttes på. Begrundelsen må være særlig præcis, når der er tale om individuelle beslutninger.

Begrundelsespligten kan ikke berøves ethvert indhold under henvisning til, at der er tale om et yderst hastende tilfælde, hvilket i sig selv er et forhold, der må begrundes, og antages det at foreligge, skal Kommissionen angive de grunde, der gør det påkrævet at træffe så overordentligt strenge forholdsregler, som indførelsen af midlertidig told er ensbetydende med.

De anfægtede retsakter hører ikke hjemme i en sådan fast forvaltningsmæssig praksis, inden for hvilken man kan begrænse sig til en kortfattet begrundelse. Det synspunkt, at tilbagetrækning af tilsagn automatisk efterfølges af indførelsen af midlertidig told kan ikke anerkendes. Kommissionen synes i øvrigt ikke indstillet på at ville gøre nogen forskel på manglende eller utilstrækkelig begrundelse og summarisk begrundelse.

b) Med hensyn til de faktiske omstændigheder må det fastslås, at man ikke i begrundelsen til de anfægtede forordninger finder nogen henvisning til den skade, der er forvoldt af de indførsler,

der påstås at være sket under anvendelse af dumping. En blot og bar henvisning til forordning nr. 349/81 er utilstrækkelig. I øvrigt er de overvejelser, der fremsættes i denne sidste forordning grundet på en undersøgelse, der afsluttedes i 1980, hvorimod de anfægtede retsakter stammer fra 1982.

I de omtvistede forordninger omtales ej heller de fællesskabsinteresser, af hensyn til hvilke det er nødvendigt at indføre tolden; de angiver blot skaden som en mulighed. Kommissionen går ud fra den fejlagtige antagelse, at tilbagetrækningen af de tidligere givne tilsagn berettiger anvendelsen af midlertidig told, hvilket er en nødvendighed alene som følge af tidligere konstateret dumpinghandel i forbindelse med tilbagetrækningen. Den skade, der muligvis er forvoldt Fællesskabets producenter og truslen mod Fællesskabets interesser, anser Kommissionen urigtigt for et og samme forhold, selv om der ifølge forordning nr. 3017/79 er tale om to klart forskellige ting. Fællesskabets interesser, er i øvrigt ikke blot det samme som producenternes interesser og Kommissionen må i al fald angive, hvorfor det efter dens opfattelse alligevel forholder sig på denne måde.

Kommissionen går vedrørende dumpingbetingelsen urigtigt ud fra, at de oplysninger, den har rådet over, viste, at der ikke var nogen forskel på situationen i 1980, hvor forordning nr. 349/81 blev vedtaget, og situationen i 1982, hvor den midlertidige told blev indført. Men samtidig besluttede den på grundlag af nye oplysninger at foretage en fornyet undersøgelse af forholdene. Man kan ikke for blot at kunne bruge resultaterne af tidligere undersøgelser gøre gældende, at de oplysninger, man har modtaget, har været indbyrdes modstridende, og at visse oplysninger ville havde gjort det muligt at anvende en antidumpingtold med en højere sats end den sats, der blev anvendt i 1980. Kommissionen har faktisk kun benyttet de oplysninger, den har fået af klagerne. Herved har den taget stilling på forhånd, for den har ikke før der overhovedet blev tale om en fornyet undersøgelse haft grund til at behandle nogle bedre end andre.

Begrundelsen i de anfægtede retsakter er usammenhængende med hensyn til dumpingbetingelsen; således fastslås det i forordning nr. 1976/82, at der ikke foreligger nogen ændring af betydning af dumpingmargenen, mens forordning nr. 2302/82 taler om, at der sandsynligvis er tale om dumping.

Kommissionen er af den opfattelse, at anbringendet både retligt og faktisk savner grundlag.

a) Retligt må det bemærkes, at de anfægtede forordninger er udstedt ikke i henhold til artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 3017/79, men i henhold til forordningens artikel 10, stk. 6, hvorefter Kommissionen, når det af hensyn til Fællesskabets interesser findes påkrævet omgående om fornødent iværksætter midlertidige foranstaltninger under anvendelse af de tilgængelige oplysninger.

Det er ubestridt, at indførelsen af midlertidig told indebærer, at der ud over en trussel mod Fællesskabets interesser foreligger dumping og skade. Imidlertid kan ifølge artikel 10, stk. 6, i forordning nr. 3017/79 efterprøvelsen af, om disse betingelser er opfyldt, kun ske på grundlag af de oplysninger, der er tilgængelige på det tidspunkt, hvor

tilsagnene trækkes tilbage. Da disse oplysninger for en stor dels vedkommende er de oplysninger, der var tilgængelige på tidspunktet for vedtagelsen af forordning nr. 349/81, kan begrundelsen i de anfægtede forordninger gives med en henvisning til begrundelsen i grundforordningen.

Artikel 11, stk. 1 hvorefter det er en forudsætning for at pålægge midlertidig antidumpingtold, at det af en foreløbig undersøgelse fremgår, at denne er nødvendig, er uden betydning i den foreliggende sag, hvor der er tale om indførelsen af midlertidig told i anledning af en tilbagetrækning af tilsagn. Der stilles ikke i artikel 10, stk. 6, noget krav om, at der foranstaltes yderligere undersøgelser.

I hastende tilfælde kan begrundelsen, der jo her skal tilpasses såvel til retsaktens som til den udøvede beføjelses beskaffenhed være kortfattet og henvise til begrundelsen i de tidligere retsakter. De anfægtede forordninger, der er led i en fast forvaltningsmæssig praksis, kan begrundes summarisk blandt andet under henvisning til nævnte praksis.

Man kan ikke stille krav til Kommissionen om, at den oplyser grundene til, at den ikke ved sit skøn har truffet andre forholdsregler end dem, der faktisk er truffet.

b) Om de faktiske forhold må det fastslås, at forordning nr. 1976/82 omtaler, at der foreligger en skade. Med hensyn til de enkeltheder, der sammenlagt bidrager til, at dette er tilfældet, kunne der i forordningen retmæssigt have været henvist til grundforordning nr. 349/81, der i alt væsentligt indeholder de tilgængelige oplysninger. I øvrigt er det ikke gennem den undersøgelse af de konkrete forhold, der forelå på tidspunktet for udstedelse af de anfægtede forordninger, fremgået, at der forelå yderligere enkeltheder.

Forordning nr. 2302/82 har alene til formål at supplere og ændre forordning nr. 1976/82, og den har derfor ikke skullet indeholde noget om skaden.

Begrundelsen er for så vidt angår kravet om, at der skal være tale om en beskyttelse af Fællesskabets interesser, tilstrækkelig. I forordning nr. 349/81 blev det fastslået, at der forelå dumping; tilbagetrækningen af de tilsagn, der tidligere var givet, har gjort det muligt at drage den slutning, at der bestod en risiko for at Fællesskabets producenter ville lide skade, hvilket udgjorde en trussel mod Fællesskabets interesser.

Begrebet »Fællesskabets interesser« er unøjagtigt og giver ikke holdepunkter af betydning for den retlige vurdering. Anvendelsen af dette begreb sker i forbindelse med Kommissionens udøvelse af de vide skønsbeføjelser, den har i spørgsmål vedrørende den økonomiske politik, og der kræves ikke, som Domstolen for nylig har fastslået, i sammenhæng hermed en særlig begrundelse.

I forordning nr. 1976/82 anføres, at de oplysninger, Kommissionen råder over, ikke viste, at der var sket nogen væsentlig ændring af den gennemsnitlige dumpingmargen, som var blevet fastslået i 1980. Denne udtalelse er ikke uforenelig med offentliggørelsen af en meddelelse om fornyet undersøgelse af den endelige antidumpingtold, i hvilken man finder nye oplysninger om dumpingmargenerne.

Opretholdelsen af den i 1980 fastlagte told er et bevis på, at Kommissionen ikke har villet holde sig til en forudfattet mening. De oplysninger, den fik, kom fra forskellige parter, og visse af disse oplysninger gav grundlag for at fastslå, at dumpingmargenerne lå over den i 1980 anvendte sats, således at man

retmæssigt kunne anvende højere satser end dem, der i sidste ende blev valgt. Der er ingen modstrid mellem vedtagelsen af midlertidige forholdsregler, der er påkrævet efter tilbagetrækningen af tilsagnene, og meddelelsen om en fornyet undersøgelse af den endelige told, idet der efter artikel 10, stk. 6, består en mulighed for omgående at iværksætte midlertidige foranstaltninger helt uafhængigt af forløbet af en fornyet undersøgelse.

Det andet anbringende

De sagsøgende selskaber har gjort gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af forordning nr. 3017/79, navnlig dennes artikel 10, stk. 6, og af almindelige retsgrundsætninger og retsregler, navnlig lighedsgrundsætningen, objektivitetsgrundsætningen, grundsætningerne om fordelende retfærdighed og god forvaltningsskik, samt grundsætningen om, at enhver forvaltningsakt skal ledsages af lovlige, relevante grunde.

Kommissionen har fejlagtigt antaget, at indførelsen af en midlertidig antidumpingtold har været en automatisk følge af tilbagetrækningen af de tidligere givne tilsagn, og at der ikke derfor skulle foretages nogen ny efterprøvelse af lovgivningens betingelser; den har fejlagtigt lagt til grund, at de i 1980 indhentede oplysninger var anvendelige også i juli-august 1982.

Det sagsøgende selskab Kaiser kritiserer desuden Kommissionen for at have lagt til grund, at selskabet efter at have tilbagetrukket sit tilsagn har foretaget indførsler til Fællesskabet til priser, der lå under de priser, der var angivet i tilsagnet.

a) Retligt følger det af artikel 10, stk. 6, i forordning nr. 3017/79, at indførelsen af en midlertidig antidumpingtold ikke kan være en automatisk følge, der retmæssigt sanktionerer tilbagetrækningen af de tidligere givne tilsagn. Indførelsen af en sådan told forudsætter en prøvelse af, om de tre tidligere under drøftelsen af første anbringende nævnte betingelser er opfyldt. Ved skønnet herom må man benytte de oplysninger, der er tilgængegelige. Det er ulogisk at hævde, at det er retmæssigt, at kun én betingelse, nemlig betingelsen om, hvad der af hensyn til Fællesskabets interesser findes påkrævet, skal være opfyldt og således faktisk begrunde de udstedte retsakter med, at de nye oplysninger, der er tilgængelige har kunnet give grundlag for en antagelse om, at dumpingmargenen i juli 1982 muligvis havde været højere end den gennemsnitlige dumpingmargen i 1980. En forvaltningsakt, der er behæftet med retlige og/eller faktiske vildfarelser eller som støttes på irrelevante faktiske forhold, er retsstridig.

b) Faktisk må det fastslås, at begrundelsen i de anfægtede retsakter ikke på nogen måde angiver, at betingelsen om, at der foreligger en skade er opfyldt, men blot udtaler, at det af hensyn til Fællesskabets interesser findes påkrævet, at Fællesskabet griber ind.

Om dumpingbetingelsen indeholder forordning nr. 1976/82 blot en henvisning til undersøgelsen fra 1980, hvad der ikke er tilstrækkeligt til at begrunde indførelsen af en told i juli 1982, hvor Rådet samtidig oven i købet offentliggjorde en meddelelse om en fornyet undersøgelse af forordning nr. 349/81. Hermed har Kommissionen taget stilling, før der var foretaget nogen undersøgelse

overhovedet og har handlet, som om dumpingbetingelsen slet ikke fandtes.

I forordning nr. 2302/82 betragtes dumping som en mulighed, idet det siges, at det sagsøgende selskab Kaiser sandsynligvis efter tilbagetrækning af sit tilsagn har foretaget indførsler til dumpingpriser. Denne argumentation er uantagelig og desuden forkert.

Kommissionen gør sig skyldig i en åbenbar sammenblanding af muligheden for skade og muligheden for dumping uden i øvrigt at foretage nogen undersøgelse af dumpingadfærden.

Henvisningen til, at der foreligger et hastende tilfælde, kan ikke fritage Kommissionen for at gennemføre selv den mest enkle forudgående efterprøvelse.

Kommissionen har før vedtagelsen af de anfægtede retsakter ikke anvendt de oplysninger, der var tilgængelige, herunder de i meddelelsen om en fornyet undersøgelse omtalte oplysninger. Da i mellemtiden de økonomiske forhold havde ændret sig, lader vedtagelsen af forordningerne under disse omstændigheder formode, at det faktiske grundlag for dem er forkert. Kommissionens skridt udgør i al fald en tilsidesættelse af god forvaltningspraksis, for den skulle ud fra de nye oplysninger, den havde indhentet, have sikret sig, at de tidligere oplysninger stadig havde betydning.

Der er navnlig tilkommet tre nye forhold, som burde have været Kommissionen bekendt, og som ganske bestemt er egnede til at underbygge det synspunkt, at indførelsen af den midlertidige told har været uberettiget.

Det første forhold: beslutningerne fra den franske finans- og økonomiminister, der er omtalt i meddelelsen om fornyet undersøgelse, og ganske særlig beslutning 81-18/DC om konkurrencevilkårene i Frankrig for så vidt angår produktion og afsætning af gødningsstoffer. Af denne beslutning fremgår, at de fem store franske producenter i vidt omfang kontrollerede og stadig kontrollerer al forhandling af nitrogenholdig gødning på det franske marked. Dette forhold modsiger, at der som fastslået i 1980 tilsyneladende skulle have været tale om et tab af markedsandel. Beslutningen konstaterer, at de franske producenter har haft en samordnet praksis, der har haft til formål og til følge at fordreje konkurrencen og presse priserne kunstigt i vejret. Hvordan er det muligt at gå und fra priserne på det franske marked midt i højsæsonen, når det af beslutningen fremgår, at det er næsten umuligt at fastslå salgsprisen for en specialgødning på grund af rabat-, afslags- og nedslagsgarantiordningen. Disse forhold rejser tvivl om, at de påståede dumpingindførsler som påstået i 1980 har haft skadevirkninger for priserne.

Det andet forhold: det store opsving i dollarens kurs over for franske francs og DM i tiden efter 1980, der fordyrede indførslerne fra De forenede Stater. Her er der tale om en ny væsentlig omstændighed, der klart beviser, at situationen havde ændret sig efter undersøgelsen i 1980.

Det tredje forhold: EF's faldende indførsler af gødningsstoffer i form af

nitrogenopløsninger. I forordning nr. 2182/80 oplyses, at importens markedsandel var øget fra 0 i produktionsåret 1976/77 til ca. 50 % i 1979/80 i Frankrig og i Forbundsrepublikken Tyskland. I meddelelsen om fornyet undersøgelse anslår Kommissionen, at importen fra De forenede Stater i det år, der går fra juni 1981 til maj 1982 vil nå op på en markedsandel i Forbundsrepublikken Tyskland på ca. 58 % og i Frankrig på 25 %. Da 90 % af de amerikanske udførsler går til Frankrig, er den amerikanske vares markedsandel i Fællesskabet altså faldet fra 50 % i 1979-1980 til 28,5 % i 1981-1982.

Kommissionen går fejlagtigt ud fra en påstået betydelig stigning i indførslerne i det første kvartal af 1982. Men det er resultaterne fra hele landbrugsproduktionsåret 1981-1982, der må tages i betragtning og her er der tale om en nedgang i de omhandlede indførsler på henved 50 % i forhold til produktionsåret 1979-1980.

Også et fjerde forhold må tages med i betragtningen, nemlig de prisstop, der den 14. juni 1982 blev dekreteret af den franske finans- og økonomiminister. Kommissionen har ikke undersøgt, hvilke virkninger dette prisstop har haft, men det er godtgjort, at det har fordrejet konkurrencen og indvirket på prisdannelsen på det franske marked. Priserne ifølge tilsagnene var i dette tidsrum højere end de fastlåste franske salgspriser, så det ses herefter ikke, hvorledes den skade, der tilsyneladende er fastslået, er forvoldt.

Med de anfægtede forordninger er der endvidere sket en tilsidesættelse af lighedsgrundsætningen, objektivitetsgrundsætningen og grundsætningen om fordelende retfærdighed.

Der er en åbenbar mangel på balance mellem de dumpingmargener, der er blevet anvendt på de sagsøgende selskaber og de margener, der på samme trin er blevet anvendt på andre importører. Kommissionen har desuden ikke givet nogen begrundelse for de forskellige satser for henholdsvis Transcontinental og Kaiser, hvilket forekommer så meget mere påfaldende som Transcontinental indfører Kaiser-produkter.

Kommissionen har anført, at de sagsøgende selskabers andet anbringende er både retligt og faktisk grundløst.

a) Kontrollen med, at de betingelser, der gælder for indførelsen af midlertidig antidumpingtold, er opfyldt, sker på grundlag af de oplysninger, der er tilgængelige, idet der herved må henses til nødvendigheden af omgående og ikke efter indledningen af en ny undersøgelse at anvende midlertidige forholdsregler.

b) Den omhandlede told er faktisk blevet indført på grundlag af resultaterne af undersøgelserne fra 1980, undersøgelser, hvis relevans blev bekræftet i 1982 ved hjælp af de oplysninger, der da forelå.

I forordning nr. 1976/82 oplyses, at det ikke af de oplysninger, Kommissionen råder over, fremgår, at der er sket nogen væsentlig ændring af dumpingmargenen.

De oplysninger, Kommissionen råder over, stammede fra både de sagsøgende selskaber og comité marché de l'industrie des engrais azotés et phosphatés (CMC-Engrais). Kommissionen har absolut ikke lagt hovedvægten på oplysningerne fra sidstnævnte komité; visse af disse oplysninger går ud på, at dumpingmargenen

er større end den midlertidige told, der blev fastsat på det niveau, som satserne i forordning nr. 349/81 lå på.

Med hensyn til forordning nr. 2302/82 er den deri nævnte sandsynlighed for, at der foreligger dumping tilstrækkelig, idet det er muligt at indføre en antidumpingtold, når der består en truende risiko for skade, og idet der er tale om inden for rammerne af artikel 10, stk. 6, omgående at træffe absolut nødvendige foranstaltninger.

I øvrigt kan det ikke anerkendes, at selskabet Kaiser, fordi det har trukket sine tilsagn tilbage, befinder sig i en gunstigere situation end de virksomheder, på hvilke den almindelige ordning i forordning nr. 349/81 finder anvendelse.

Med hensyn til de nye omstændigheder, de sagsøgende selskaber har påberåbt sig, bør det bemærkes, at Kommissionen har et vist skøn på dette område. De sagsøgende selskaber har ikke godtgjort, at den kan lastes for at have handlet på grundlag af en åbenbar faktisk vildfarelse.

Med hensyn til de franske beslutninger har det absolut ikke på grundlag af den kontrol, der er blevet gennemført på de franske producenters anlæg, været muligt at drage de konklusioner, som de sagsøgende selskaber er nået til.

Dollarkursen har ikke kunnet få betydning for dumpingmargenen, da priserne ifølge tilsagnene angives i samme valuta; der er i øvrigt tale om et generelt fænomen, der ikke øjeblikkeligt indvirker på gyldigheden af en antidumpingtold og endnu mindre på gyldigheden af en midlertidig told.

Kommissionen har retmæssigt, for så vidt angår de til Fællesskabet indførte mængder af gødningsstoffer i form af nitrogenopløsninger, kunnet tage hensyn til den stigning i indførslerne på over 60 %, der fandt sted i de første fire måneder af 1982, og som forvoldte skade eller i al fald skabte en trussel om skade. Skaden kan forvoldes ved en sporadisk forekommende dumping, dvs. ved indførsler i stor mængde over en forholdsvis kort periode; en stigning i indførslerne inden for et forholdsvis kort tidsrum vil derfor så meget mere kunne tages som et varsel om en truende skade, der berettiger omgående iværksættelse af midlertidige foranstaltninger.

Prisstopforanstaltningerne har ikke kunnet have betydning for dumpingmargenen, der bestemmes ved en sammenligning mellem varens normale værdi og dens eksportpris, mens salgsprisen for fællesskabsvaren ikke tillægges nogen betydning. De franske prisbestemmelser trådte først i kraft nogle få uger før de anfægtede forordninger blev vedtaget, og de har derfor ikke kunnet få betydning for skaden.

Om den argumentation, de sagsøgende selskaber bygger op omkring en påstået tilsidesættelse af en række almindelige retsprincipper må det siges, at de forskelle mellem de over for de sagsøgende selskaber anvendte dumpingmargener og de margener, der er blevet pålagt andre importører, er begrundet i en overvejelse om, at der i det foreliggende tilfælde er tale om producenter, der undtagelsesvis har indført gødningsstoffer, som de havde indkøbt hos de producenter, de var bundet til. I disse tilfælde kan man ikke bruge den eksportpris, der faktisk er blevet betalt, men derimod den pris, der er blevet taget første gang den indførte vare blev videresolgt til uafhængige forhandlere med fradrag af omkostninger og fortjeneste.

At der er anvendt forskellige satser på henholdsvis Transcontinental og Kaiser skyldes, at Transcontinental optræder som mægler uden salgsvirksomhed i De forenede Stater; dumpingmargenen har derfor skullet fastsættes efter de i andre tilfælde konstaterede gennemsnitsmargener. Dette ræsonnement bliver ikke mindre holdbart, fordi Transcontinental i et bestemt tidsrum har indført varer, som selskabet havde købt hos Kaiser.

C — Erstatningssøgsmålet

De sagsøgende selskaber har anført, at de anfægtede forordningerns ulovlighed udgør et ansvarspådragende forhold, der kan tilregnes Kommissionen som en letsindig, uagtsom adfærd.

De anfægtede retsakter er ikke sådanne almengyldige retsakter, som Kommissionen er beføjet til at udstede; rigtigt analyseret fremtræder de som beslutninger, der umiddelbart og individuelt berører de sagsøgende selskaber og i al fald Allied Corporation, Transcontinental Fertilizer og Kaiser Aluminium.

Der er under alle omstændigheder i den foreliggende sag sket en klar tilsidesættelse af en højere retsregel.

Virkningerne af den skadegørende handling består i det store tab af fortjeneste, de sagsøgende selskaber har haft som følge af de overordentlig store hindringer for eksporten i første halvår af 1982, samt i det slag, der hermed er rettet mod deres position på markedet for gødningsstoffer i Fællesskabet.

Kommissionen har udtalt, at det må være usikkert, om erstatningssøgsmålet kan antages til realitetsbehandling, når henses til artikel 38 i Domstolens procesreglement. De sagsøgende selskaber har intet nærmere anført vedrørende ansvarsgrundlaget og nøjes blot med at gøre gældende, at de anfægtede forordninger er ulovlige.

Disse forordninger er almengyldige akter, som Kommissionen er beføjet til at vedtage. Under disse omstændigheder må det bevises, at den åbenbart har tilsidesat en højere retsregel.

De sagsøgende selskaber har i øvrigt undladt at fremlægge oplysninger vedrørende skaden og størrelsen af det tab, de har lidt. De eneste oplysninger, der er fremkommet, gælder første halvår 1982, dvs. et tidsrum før vedtagelsen af forordningerne.

De sagsøgende selskaber har ej heller bevist, at der er årsagsforbindelse mellem en eventuel ansvarspådragende adfærd og den skade, de skulle have lidt herved.

IV — Mundtlig forhandling

De sagsøgende selskaber Allied Corporation, Transcontinental Fertilizer Company og advokat Levy Morelle, ved advokaterne Lebrun og D'Hondt, det sagsøgende selskab Kaiser Aluminium and Chemical Corporation, ved advokat Hooper, og Kommissionen, ved advokat Jacob og Gilsdorf, har afgivet mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Domstolen i retsmødet den 8. november 1983.

De sagsøgende selskaber har gjort gældende, at Domstolens dom af 4. oktober 1983 (FEDIOL, sag 191/82) udgør et klart bevis for, at deres søgsmål kan antages til realitetsbehandling.

De har i en nærmere redegørelse for deres anbringender om manglende begrundelse i de anfægtede retsakter gjort gældende, at der for så vidt angår den udtrykkelige begrundelsespligt ikke i de anfægtede forordninger er anført

grunde for, at der har foreligget dumping, og for, at denne har skadet Fællesskabets interesser; endvidere har de med hensyn til holdbarheden af de anførte grunde gjort gældende, at indførslerne hidrørende fra Amerikas Forenede Stater i den omhandlede periode er faldet meget brat og i dag er helt ophørt.

Kommissionen har i den foreliggende sag fejlagtigt fulgt det princip, at tilbagetrækning af tilsagn automatisk medfører pålæggelsen af antidumpingtold.

Den meddelelse om fornyet undersøgelse, der blev offentliggjort den 16. juli 1982 gav anledning til vedtagelsen af Rådets forordning nr. 101/83 af 17. januar 1983 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse kemiske gødningsstoffer med oprindelse i Amerikas Forenede Stater (EFT L 15, s. 1), af Kommissionens forordning nr. 290/83 af 2. februar 1983 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på import af gødningsstoffer bestående af en opløsning af urinstof og ammoniumnitrat med oprindelse i Amerikas Forenede Stater og af Rådets forordning nr. 2193/83 af 29. juli 1983 om godtagelse af et tilsagn afgivet i forbindelse med den reviderede antidumpingprocedure vedrørende importen af gødningsstoffer bestående af en opløsning af urinstof og ammoniumnitrat (UNA) med oprindelse i Amerikas Forenede Stater og om afslutning af denne procedure (EFT L 211, s. 1). For tiden findes der for flydende gødningsopløsninger importeret fra De forenede Stater fire forskellig ordninger; den ordning, der anvendes i de sagsøgende selskabers tilfælde, udgør en egentlig sanktion.

Den i tidens løb stærkt ændrede dollarkurs har, således som den er kommet til udtryk i prisen på varer indført fra De forenede Stater, medført, at de amerikanske priser ikke længere er konkurrencedygtige.

De tre virksomheder, der havde givet tilsagn og ikke havde trukket det tilbage, har rent faktisk opgivet det europæiske marked.

Kommissionen har fastholdt sin påstand om afvisning af det oprindelig af selskabet Demufert anlagt søgsmål og har nærmere udtalt, at der er en vis ligevægt med hensyn til synspunkterne for og imod antagelse til realitetsbehandling af de øvrige selskabers søgsmål; men en realitetsbehandling må i al fald have et meget begrænset omfang, eftersom der er tale om midlertidige antidumpingforanstaltninger.

For så vidt angår tildragelserne efter meddelelsen om fornyet undersøgelse fra den 16. juli 1982, må der sondres mellem to slags procedurer, af hvilke den ene vedrører de virksomheder, der har trukket deres tilsagn tilbage, og den anden de virksomheder, der ikke har givet noget tilsagn.

Omfanget af eksporten af amerikanske gødningsstoffer har ikke i perioden 1980 til 1982 taget den udvikling, de sagsøgende selskaber nævner.

Med hensyn til begrundelsen i de anfægtede forordninger må der på den ene side tages hensyn til disses karakter af hastesager samt til, at de sagsøgende selskaber har afvist at bidrage til sagernes oplysning, og dels til, at Fællesskabets myndigheder har et vidt skøn med hensyn til de økonomiske og politiske forhold ved fastlæggelsen af, hvorledes Fællesskabets interesse skal forstås, hvilket begreb ikke kræver nogen særskilt begrundelse og det så meget mindre, som der har været tale om at vedtage en midlertidig told.

Kommissionen har retmæssigt kunnet udstede de anfægtede retsakter på grundlag af de oplysninger, den rådede over på tidspunktet for vedtagelsen af forordning nr. 349/81. Rigtigheden af disse oplysninger er senere blevet bekræftet.

Dollarkursen har ikke kunnet have betydning for dumpingmargenen, idet alle de faktorer, der herved kommer i betragtning udtrykkes i dollars. Og de tilsagn, som visse eksportører har givet, har i sig selv bidraget til at bremse importen fra De forenede Stater. Priserne på gødningsstoffer, der er blevet eksporteret fra De forenede Stater, er fremdeles meget konkurrencedygtige sammenholdt med priserne på de i Fællesskabet producerede gødningsstoffer.

Ikke en eneste af de virksomheder, der har fastholdt deres tilsagn, har eksporteret efter vedtagelsen af den første forordning om indførelse af en endelig told; de tilsagn, der er givet, har stadig gyldighed.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 10. januar 1984.

Præmisser

1 Ved stævning indgivet til Domstolens justitskontor den 22. september 1982 har selskabet Allied Corporation, Morristown (New Jersey, USA) (i det følgende benævnt Allied), det belgiske aktieselskab Demufert, Bruxelles, nu under konkurs (i det følgende benævnt Demufert), selskabet Transcontinental Fertilizer Company, Philadelphia (Pennsylvania, USA) (i det følgende benævnt Transcontinental) i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens forordning nr. 1976/82 af 19. juli 1982 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på visse importerede kemiske gødningsstoffer med oprindelse i Amerikas Forenede Stater (EFT L 214, s. 7) og Kommissionens forordning nr. 2302/82 af 18. august 1982 om ændring af ovennævnte forordning (EFT L 246, s. 5), udstedt i medfør af Rådets forordning nr. 3017/79 af 20. december 1979 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import (EFT L 339, s. 1), samt om, at Kommissionen tilpligtes at betale erstatning.

2 Ved stævning indgivet til Domstolens justitskontor den 15. oktober 1982 har selskabet Kaiser Aluminium Chemical Corporation, Wilmington (Delaware, USA) (i det følgende benævnt Kaiser), anlagt sag med de samme påstande. Sagerne er ved kendelse af 15. december 1982 blevet forenet med henblik på retsforhandlingerne og dommen.

Tvistens genstand og de relevante retsregler

3 I 1980 iværksatte Kommissionen, der havde modtaget en klage fra Comité marché commun de l'industrie des engrais azotés et phosphatés, en undersøgelse vedrørende indførslen af visse kemiske gødningsstoffer med oprindelse i Amerikas Forenede Stater, og indførte herefter ved forordning nr. 2182/80 (EFT L 212, s. 43) en midlertidig antidumpingtold på de omhandlede varer.

4 Ved beslutning 81/35 af 9. februar 1981 (EFT L 39, s. 35) godtog Kommissionen de tilsagn, der i forbindelse med antidumpingproceduren var blevet afgivet af de sagsøgende selskaber Allied, Transcontinental og Kaiser, og hvorefter disse selskaber frivilligt ville forhøje deres priser til et niveau, der kunne udligne de konstaterede dumpingmargener, der for de to førstnævnte selskabers vedkommende var blevet fastsat til 6,5 % og for Kaiser's vedkommende til 5 %. Ved forordning nr. 349/81 af samme dato (EFT L 39, s. 4) indførte Rådet en endelig antidumpingtold på gødningsstof bestående af en opløsning af urinstof og ammoniumnitrat, henhørende under pos. ex 31.02 C i den fælles toldtarif, svarende til NIMEXE-nr. ex 31.02-90, med oprindelse i Amerikas Forenede Stater, idet tolden fastsattes til 6,5 % af toldværdien. I 23. betragtning til denne sidste forordning fastslås det, at Allied, Kaiser og Transcontinental har givet tilsagn om frivilligt at forhøje deres priser til et niveau, der udligner dumpingmargenerne, samt at Kommissionen har godtaget disse tilsagn. I overensstemmelse hermed er det i forordningens artikel 2 bestemt, at antidumpingtolden ikke pålægges gødningsstoffer, der eksporteres af visse amerikanske virksomheder, herunder selskaberne Allied, Kaiser og Transcontinental.

5 Af sagens akter fremgår, at Kommissionen efter at have modtaget anmodninger om genoptagelse af undersøgelsen dels fra »en at de største ameri-

kanske eksportører« og selskabet Demufert og dels fra Comité marché commun de l'industrie des engrais azotés et phosphatés den 16. juli 1982 offentliggjorde en meddelelse om fornyet undersøgelse af den endelige antidumpingtold på importen af visse kemiske gødningsstoffer med oprindelse i Amerikas Forenede Stater (EFT C 179, s. 4).

6 Efter at Allied og Transcontinental samtidig ved skrivelser af henholdsvis 7. juni og 2. juli 1982 havde trukket deres tilsagn tilbage, indførte Kommissionen ved forordning nr. 1976/82 en midlertidig antidumpingtold på de af Allied og Transcontinental eksporterede gødningsstoffer, idet tolden fastsattes til 6,5 % af toldværdien. Da dernæst Kaiser ved telex af 23. juli 1982 havde trukket sit tilsagn tilbage, ændrede Kommissionen ved forordning nr. 2302/82 ovennævnte forordning, der således stadfæstede en antidumpingtold på 6,5 % på Allied's og Transcontinental's udførsler samt fastsættelsen af tolden på Kaiser's udførsler til 5 %. Tvisten i sagen står om disse to forordninger.

Formaliteten

7 Kommissionen har nedlagt påstand om afvisning af selskabet Demufert's søgsmål. Den har herved gjort gældende, at dette selskab, der er en uafhængig importør, ikke, når henses til bestemmelserne i traktatens artikel 173, stk. 2, kan anlægge sag med påstand om annullation af de to forordninger, hvis gyldighed bestrides. Kommissionen har gjort gældende, at antidumpingtolden efter de omtvistede forordninger — disse udgør kun et supplement til forordning nr. 349/81 om indførelse af en endelig antidumpingtold — objektivt kun berører selskabet Demufert i dette selskabs egenskab af importør. Som sådan er dette selskab ikke ifølge Domstolens faste praksis (jfr. senest dom af 6. 10. 1982 i sag 307/81, Alusuisse Italia, Sml., s. 3463, præmis 9) umiddelbart og individuelt berørt, jfr. kravet herom i artikel 173, stk. 2.

8 Kommissionen har med hensyn til de andre søgsmål begrænset sig til at anføre, at det er tvivlsomt, om de kan antages til realitetsbehandling. Den har på den ene side anerkendt, at de omhandlede virksomheder ganske udtrykkeligt er nævnt både i forordning nr. 349/81 og i de anfægtede

forordninger, der blev udstedt efter tilbagetrækningen af de tilsagn, de hver især havde givet, og at det desuden er rigtigt, at de som producenter og eksportører ikke kan være sikre på at opnå retsbeskyttelse i Fællesskabets medlemsstater, idet antidumpingtolden kun opkræves, når der faktisk finder indførsel sted, således at selskaberne kun vil kunne anlægge sag gennem en virksomhed, der indfører deres produkter. På den anden side tillægger Kommissionen det imidlertid betydning, at de anfægtede forordninger kun bevirker, at de sagsøgende selskaber efter tilbagetrækningen af deres tilsagn bliver omfattet af den almindelige ordning ifølge forordning nr. 349/81, og denne retsakts forordningskarakter kan ikke bestrides, idet den omfatter samtlige indførsler af det omhandlede produkt med oprindelse i Amerikas Forenede Stater. Af procesøkonomiske grunde er det ikke ønskeligt, at der skabes adgang til et søgsmål sideløbende med de søgsmål, der eventuelt efter klager fra importører er blevet anlagt mod antidumpingtolden ved nationale retter. Kommissionen har endelig fremhævet, hvilke usædvanlige følger en antagelse til realitetsbehandling af søgsmålene ville få, idet den vil være ensbetydende med, at man anerkendte, at antidumpingforanstaltningerne har en dobbelt beskaffenhed, således at de samme retsakter over for visse virksomheder måtte anses for »beslutninger« og over for alle andre for »forordninger«.

9 Under den mundtlige forhandling har Kommissionen efter endnu en gang at have fastholdt sin afvisningspåstand over for selskabet Demufert udtalt, at den, når alt kommer til alt, går ind for realitetsbehandling af direkte søgsmål anlagt af virksomheder hjemmehørende i tredjelande, i al fald i tilfælde, hvor der er tale om virksomheder, der anlægger sag under henvisning til, at de udtrykkeligt er nævnt i de omtvistede retsakters begrundelse og bestemmelser. Det er Kommissionens opfattelse, at en praksis på dette grundlag vil være til fordel for de virksomheder fra Fællesskabet, der driver deres virksomhed i tredjelande, og over for hvilke der indledes antidumpingprocedure, navnlig i USA, hvor søgsmålsadgangen for virksomheder fra tredjelande er meget vid. Det er Kommissionens opfattelse, at man i et ønske om gensidighed bør yde tilsvarende garantier i Fællesskabets domstolsordning.

10 De af Kommissionen fremdragne formalitetsspørgsmål skal løses på baggrund af en sammenligning mellem den ordning, der er indført ved forordning nr. 3017/79, og, mere specielt, mellem den beskaffenhed, som antidumpingforanstaltningerne i nævnte forordning har, og EØF-traktatens artikel 173, stk. 2.

11 I artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 3017/79 bestemmes, at »såvel midlertidig som endelig antidumping- eller udligningstold indføres ved forordning«. Selv om disse foranstaltninger altså bedømt i forhold til bestemmelsen i traktatens artikel 173, stk. 2, efter deres art og rækkevidde er almengyldige, idet de finder anvendelse på de pågældende erhvervsdrivende i al almindelighed, kan det ikke udelukkes, at bestemmelserne herom umiddelbart og individuelt berører de producenter og eksportører, som hævdes at have gjort sig skyldige i dumping. Af artikel 2 i forordning nr. 3017/79 følger faktisk, at antidumpingtold kun kan indføres på grundlag af resultaterne af en sammenlignende undersøgelse af bestemte virksomheders produktionspriser og eksportpriser.

12 Det fremgår således, at retsakter om indførelse af antidumpingtold er i stand til umiddelbart og individuelt at berøre de producent- og eksportvirksomheder, der kan godtgøre, at det er dem selv, der er tale om i Kommissionens eller Rådets retsakter, eller som har været inddraget i de forudgående undersøgelser.

13 En anerkendelse af, at virksomheder, der er identificeret på denne måde, i overensstemmelse med principperne i artikel 173, stk. 2, har en søgsmålsadgang, skaber ikke, som Kommissionen rigtigt har anført, nogen fare for, at der anlægges parallelle retssager, eftersom sag ved nationale domstole først indledes, når antidumpingtolden, der sædvanligvis indbetales af en importør, der har hjemme i Fællesskabet, er blevet opkrævet. Der er altså ingen risiko for, at det kommer til modstridende afgørelser om disse spørgsmål, eftersom det med adgangen til i medfør af EØF-traktatens artikel 177 at anmode om præjudicielle afgørelser, alene er Domstolen, der i sidste instans kommer til at træffe afgørelse om de anfægtede forordningers gyldighed.

14 De søgsmål, Allied, Kaiser og Transcontinental har anlagt, skal derfor antages til realitetsbehandling. Disse tre virksomheder har nemlig givet et tilsagn i henhold til artikel 10 i forordning nr. 3017/79 og er derfor hver især blevet nævnt i artikel 2 i forordning nr. 349/81, og deres særlige situation har efter tilbagekaldelsen af tilsagnene været omhandlet af de to i sagen anfægtede forordninger.

15 Anderledes forholder det sig med selskabet Demufert, der jo er en importør med hjemsted i en af medlemsstaterne, og som ikke er nævnt i de retsakter, der er anlagt sag verdrørende. Under disse forhold er dette sagsøgende selskab kun omfattet af de omtvistede forordninger i det omfang, det objektivt kommer ind under anvendelsesområdet for forordningernes bestemmelser. Den ubestridte omstændighed, at Demufert faktisk har været importør af selskabet Allied's varer ændrer intet herved. Til forskel fra, hvad der var tilfældet i den af Domstolen ved dom af 29. marts 1979 pådømte sag (sag 113/77, NTN Toyo Bearing Company Ltd. og andre mod Rådet for De europæiske Fællesskaber, Sml., s. 118, præmis 9), er dumping nemlig i det foreliggende tilfælde, som anført i tiende betragtning til forordning nr. 349/81, blevet bevist på grundlag af de amerikanske producenters eksportpris og ikke de europæiske importørers videresalgspris, således at selskabet Demufert ikke til forskel fra producenterne og eksportørerne har været umiddelbart berørt af konstateringerne om en foreliggende dumpingpraksis. Det må fremhæves, at det sagsøgende selskab i det omfang, det har måttet betale antidumpingtold, kan anlægge sag ved den kompetente nationale ret og herunder fremsætte sine anbringender mod de omtvistede forordningers gyldighed.

16 Af de anførte grunde skal den af selskabet Demufert anlagte sag afvises.

Realiteten

17 De søgsmålsgrunde, de sagsøgende selskaber har fremført til støtte for deres anfægtelse af gyldigheden af de forordninger, ved hvilke deres varer blev pålagt antidumpingtold, falder i to grupper. Selskaberne gør dels gældende, at de anfægtede forordninger ikke er tilstrækkeligt begrundede på en række punkter. Dels anfører de, at Kommissionen ikke har lagt vægt på, at forholdene efter indførelsen af antidumpingtolden ved forordning nr. 349/81 har ændret sig i flere henseender, således at Kommissionen dermed urigtigt har tagt til grund, at der fortsat var tale om en dumping-virkning.

Anbringendet om mangelfuld begrundelse

18 De sagsøgende selskaber har gjort gældende, at Kommissionen efter deres tilbagetrækning af de tilsagn, de havde givet, ved forordningerne nr. 1976/82

og nr. 2302/82 pålagde dem en antidumpingtold med en rent formel begrundelse uden at have foretaget nye undersøgelser med henblik på en konstatering af, at det var berettiget over for selskaberne at opkræve denne told. De har navnlig fremhævet, at Kommissionen i præamblen til forordning nr. 2302/82 udtaler, at der efter at selskabet Kaiser har trukket sit tilsagn tilbage, »er sandsynlighed for« skadevoldende import fra dette firma til priser, der ligger under det niveau, som der blev givet tilsagn om, og således på dumpingniveau.

19 Dette anbringende skal vurderes i lyset af de krav, der stilles i artikel 10, stk. 6, i forordning nr. 3017/79, der har følgende ordlyd:

»Trækkes et tilsagn tilbage, eller har Kommissionen grund til at formode, at det er misligholdt, og at en yderligere undersøgelse er påkrævet, underretter den straks medlemsstaterne og genoptager proceduren. Findes det af hensyn til Fællesskabets interesser påkrævet, at der gribes ind, iværksætter den desuden omgående om fornødent midlertidige foranstaltninger under anvendelse af de tilgængelige oplysninger«.

20 Denne bestemmelse skal fortolkes i lyset af afsnit femten i præamblen, hvorefter »det er nødvendigt, at Fællesskabets beslutningsproces giver mulighed for at handle hurtigt og effektivt, navnlig ved hjælp af foranstaltninger, som Kommissionen træffer, som f.eks. pålæggelse af midlertidig told«.

21 Af den citerede bestemmelse fremgår, at Kommissionen, såfremt et tilsagn trækkes tilbage, hurtigst muligt skal træffe midlertidige foranstaltninger, når dette af hensyn til Fællesskabets interesser findes påkræves. Med angivelsen om, at sådanne foranstaltninger iværksættes af Kommissionen, der herved anvender »de tilgængelige oplysninger«, tilkendegives det i forordningen, at Kommissionen ikke behøver foretage yderligere undersøgelser, og at den sædvanligvis kan træffe afgørelse på grundlag af de oplysninger, der blev indhentet dengang de tilsagn, der siden er blevet trukket tilbage, blev givet. Da et givet tilsagn i sig selv indebærer en formodning for, at der virkelig foreligger dumping, kan man ikke stille krav om, at Kommissionen indleder en ny undersøgelse, når et tilsagn trækkes tilbage. En anvendelse på vedkom-

mende virksomheder af de bestemmelser, som ville være blevet anvendt over for dem, såfremt tilsagn ikke var givet, forekommer i denne situation at være et sædvanligt skridt fra Kommissionens side.

22 Mener en virksomhed, når den trækker sit tilsagn tilbage, at der foreligger omstændigheder, der kan begrunde en fornyet overvejelse af dens forhold, således at den fritages for enhver antidumpingtold til trods for tilbagetrækningen, må den forelægge Kommissionen oplysninger ved hjælp af hvilke det kan godtgøres, at det forholder sig som anført.

23 Det fremgår imidlertid ikke af sagens akter, at sagsøgerne på dette tidspunkt har forelagt Kommissionen nye bevisligheder. Det kan derfor ikke bebrejdes Kommissionen, at den, da den udvidede antidumpingtolden til at omfatte sagsøgerne, foretog en vurdering af, hvad hensynet til Fællesskabets interesser krævede og summarisk tog situationen op til fornyet overvejelse med det resultat, at antidumpingtolden herefter måtte anses for berettiget på baggrund af den undersøgelse, som lå til grund for forordning nr. 349/81.

24 Om brugen af udtrykket »sandsynlighed for« om selskabet Kaiser's forhold i præamblen til forordning nr. 2302/81 vil det være tilstrækkeligt at anføre, at Kommissionen, da der var tale om en midlertidig told, har kunnet begrænse sig til med baggrund i de tidligere beviste forhold at lægge vægt på muligheden for indførsler og på grundlag heraf indføre en told svarende til den tidligere beviste dumpingmargen med henblik på at forhindre salg til usædvanlig lave priser.

25 På grundlag af det ovenfor anførte skal de heromhandlede anbringender forkastes.

De af sagsøgerne påberåbte nye omstændigheder

26 De sagsøgende selskaber har gjort gældende, at der efter udstedelsen af forordning nr. 349/81 er indtruffet en række nye omstændigheder, som Kommissionen har undladt at tage hensyn til, da den udstedte de anfægtede retsakter. Der er tale om tre forhold:

a) en række beslutninger, som den 7. december 1981 blev truffet af den franske økonomi- og finansminister på grundlag af en udtalelse fra konkurrencekommissionen om konkurrenceforholdene i produktions- og

handelssektoren for gødning (Bulletin officiel de la concurrence et de la consommation, nr. 23, af 12. december 1981), en udtalelse, af hvilken det fremgik, at der i det omhandlede tidsrum på det franske gødningsmarked gjaldt en prisaftale. Det sagsøgende selskab Kaiser har endvidere påberåbt sig de prisstop, der den 14. juni 1982 blev dekreteret af den franske regering. Efter sagsøgernes opfattelse må salgspriserne på gødning på det franske marked herefter antages at have været fordrejede, således at det ikke har været muligt at fastslå, at der forelå en dumpingvirkning;

b) den stadigt stigende dollarkurs på valutamarkedet, der medførte, at varer indført fra Amerika hele tiden steg i pris på det europæiske marked;

c) tilbagegangen i den omhandlede periode i indførslerne af gødningsopløsninger til det europæiske marked. Selskabet Kaiser har specielt anført, at dets indførsler gik fuldstændigt i stå.

27 Til disse argumenter skal der gøres en første almindelig bemærkning. Ifølge artikel 2 i forordning nr. 3017/79 skal en dumpingmargen fastslås ved en sammenligning af en vares pris ved salg til eksport til Fællesskabet og varens »normale værdi«, det vil først og fremmest sige den pris, der betales for samme vare til forbrug i oprindelseslandet. De sagsøgende selskaber har ikke fremlagt oplysninger af nogen art, der gør det muligt at antage, at den således fastslagt dumpingmargen har ændret sig efter iværksættelsen ved forordning nr. 349/81 af den endelige antidumpingtold. Navnlig må det bemærkes, at da alle de priser, der benyttes ved beregning af dumpingmargenen, i det foreliggende tilfælde er dollarpriser, er svingninger i dollarkursen i forhold til europæiske valutaer uden betydning for fastlæggelsen af dumpingmargenen. De »nye omstændigheder«, de sagsøgende selskaber har fremført, kan således kun få betydning for så vidt angår konstateringen af, om der foreligger en »skade«, der er forvoldt de europæiske producenter, jfr. artikel 4 i forordning nr. 3017/79.

28 Kommissionen har vedrørende de af den franske regering trufne foranstaltninger fremført argumenter, der fuldt ud beviser, at disse ikke på afgørende vis har påvirket vurderingen af, om der forvoldes den europæiske industri

skade. Kommissionen har ikke bestridt, at det franske marked er det vigtigste marked i Fællesskabet for de omhandlede indførsler, men gør gældende, at den på grundlag af undersøgelser, der er uden forbindelse med de franske myndigheders undersøgelser, har bevist, at der er forvoldt skade. Den har herved fremhævet, at udtalelserne fra den franske konkurrencekommission og de tilsvarende afgørelser fra den franske økonomi- og finansminister vedrører hele gødningsmarkedet, og ikke det særlige marked inden for hvilket dumpingvirkningen er blevet konstateret, og at beslutningerne vedrører et tidsrum, der kun delvis falder sammen med det tidsrum, som har været genstand for de undersøgelser, der er gået forud for vedtagelsen af de anfægtede retsakter.

29 Kommissionen har vedrørende den stigende dollarkurs og udviklingen i indførslerne fremhævet, at indførslerne af nitrogenholdige gødningsstoffer i form af opløsninger fra Amerika til Fællesskabet ganske vist er faldet i 1981/1982, men at de trods den stigende dollar er steget meget i første kvartal af 1982. På grundlag heraf kan det fastslås, at denne faktor ikke har bevirket en udligning af den skade, der er blevet forvoldt de europæiske producenter.

30 De sagsøgende selskabers argumenter kan efter deres beskaffenhed ikke tjene til at godtgøre, at Kommissionen har befundet sig i en åbenbar vildfarelse ved sin antagelse af, at der for den europæiske industri blev tale om en skade som en følge af dumpingen, således som denne var konstateret i henhold til de i artikel 2 i forordning nr. 3017/79 fastlagte kriterier. Det er på grundlag af en undersøgelse af de faktiske omstændigheder, de sagsøgende selskaber har påberåbt sig, således muligt at fastslå, at Kommissionen retmæssigt har kunnet nå til det resultat, at det efter de sagsøgende selskabers tilbagetrækning af deres tilsagn af hensyn til Fællesskabets interesser var påkrævet omgående at iværksætte midlertidige foranstaltninger for at undgå skade for Fællesskabets producenter.

31 Også disse anbringender skal derfor forkastes.

32 Af det ovenfor anført følger, at sagsøgte vil være at frifinde for de sagsøgende selskaber Allied's Transcontinental's og Kaiser's annullationspåstande. De i sammenhæng med annullationspåstandene nedlagte erstatningspåstande er herefter uden genstand, hvorfor sagsøgte også for så vidt vil være at frifinde.

Sagens omkostninger

33 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, bliver den part, der taber sagen, dømt til at afholde sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. De sagsøgende selskaber har tabt sagen og dømmes derfor til at afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. **Den af advokat Michel Levy Morelle som kurator for selskabet Demufert's konkursbo anlagte sag afvises; for så vidt angår de af selskaberne Allied Corporation, Transcontinental Fertilizer Company og Kaiser Aluminium og Chemical Corporation, anlagte sager, frifindes sagsøgte.**

2. **De sagsøgende selskaber afholder sagens omkostninger.**

Mertens de Wilmars Koopmans Bahlmann Galmot

Pescatore Mackenzie Stuart O'Keeffe Bosco Everling

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. februar 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident